

Μου είπε κάποια στιγμή το «αφεντικό» από το site μας ότι περιμένει από μένα κριτική πάνω στο νέο Mastodon. Ξέρει τι Mastodon-άκας είμαι. Πριν από δεκατρία περίπου χρόνια ήταν όταν έστεκα κολλημένος στον τοίχο απέναντι από τα ηχεία που εξαπέλυαν εκείνη την “fucking jizzfest of awesomeness” όπως είχε πει κάποιος, εισαγωγή του “Mother Puncher” από το Remission και δεν μπορούσα να αντιδράσω (ισχύει για όλα τα κομμάτια του δίσκου). Τότε ακούγοντας τον Dailor να παίζει είπα «θέλω κι εγώ ντραμς!» σαν πιτσιρίκι που κλαίει μπροστά από παιχνιδάκι. Γράφτηκα όντως σε ωδείο όταν έκανα δικά μου λεφτά. Δυστυχώς ακόμα ακούγομαι σαν φάλτσος βήχας όταν παίζω. Πέρασαν τα χρόνια, ωρίμασαν κι αυτοί κι εγώ και φτάσαμε αισίως στο έκτο full-length άλμπουμ με τίτλο “Once More ‘Round The Sun”.

Κάποιοι φίλοι που με ξέρουν δεν θα διαβάσουν καν το κείμενο γιατί ξέρουν ότι δεν είμαι αντικειμενικός με το συγκρότημα. Θα το αποθεώσω, θα του φιλήσω τα πόδια, θα του δώσω το ένα μου νεφρό κτλ. Όμως έχω να πω πως μια εβδομάδα τώρα ακούω μόνο Mastodon για να κάνω μια σοβαρή κριτική και ρε πούστ/δες άμα δεν το διαβάσετε εύχομαι να σας καεί το βίντεο.

Η νέα λοιπόν απόπειρα των Ατλάντων (είναι από την Ατλάντα των ΗΠΑ, γι’ αυτό) είναι ίσως η λιγότερο ρηξικέλευθη. Να περιμένετε την ίδια προσέγγιση με του “The Hunter” άντε και λίγο “Crack The Skye” με μια πιο εύθυμη χροιά στο τελικό αποτέλεσμα. Έχουν αφήσει πίσω την έντονη ποικιλομορφία και την διάχυτη ψυχεδέλεια και επικεντρώθηκαν στα στοιχεία που ήθελαν για τούτη τη φορά. Φέτος δεν θα ανανεώσουν τον ήχο του metal, όπως με κάθε παλιότερο δίσκο τους, μιας και αποφάσισαν να κινηθούν σε ήδη γνωστά τους μονοπάτια, με τις απαραίτητες όμως αλλαγές. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει κατώτερη ποιότητα.

Έχουμε λοιπόν έναν δίσκο που θα έλεγα πως είναι πέρα για πέρα Mastodon, μιας και ο ήχος τους πάντοτε ξεχώριζε. Αυτό που ίσως δίνει το στίγμα του "OM'RTS" είναι η πιο εύθυμη νότα σε αρκετά κομμάτια, που θα την περιέγραφα σαν ένα συναυλιακό χοροπηδητό μίγμα metal και rock'n'roll, ιδανικό για ανύψωση ηθικού. Είσαι στα κάτω σου; Κοπάννα ένα "Tread Lightly" κι αν δεν νοιώσεις καλύτερα πρέπει να πας σε γιατρό. Νοιώθεις οργισμένο νιάτο, όπως τότε επί εποχής Laviathan; Το "High Road", για το οποίο βγήκε αντίστοιχο video, φέρνει όλη εκείνη την sludge ογκώδη βρωμιά που είχα απολαύσει παλιά, με highlight την γέφυρα μετά το δεύτερο ρεφρέν όπου τα riff, το σόλο και το παίξιμο του αγαπημένου μου ντράμερ δίνουν τα πρώτα ριγη του δίσκου. Εκπληκτική κιθαριστική δουλειά με τις κλασικές πλέον «μαστοντονιές» που φέρνουν σε southern και καθιερώθηκαν από τον δεύτερο δίσκο τους. Όπως έχουν πει οι ίδιοι, οι Clutch υπήρξαν μεγάλη επιρροή στην μουσική τους ταυτότητα. Ο Neil Fallon μάλιστα συμμετείχε ως guest τραγουδιστής στο πιο επιτυχημένο τραγούδι τους, "Blood And Thunder". Για να προλάβω τους κακοήθεις θα πω πως δεν έχουν σχέση με την πρόσφατη έξαρση του southern-stoner στην χώρα μας.

Όπως σε όλους τους δίσκους των Αμερικανών, έτσι κι εδώ θα υπάρξει διαφορετικό αγαπημένο τραγούδι για τον καθένα, ανάλογα το ακουστικό υπόβαθρό του. Οι οπαδοί παλιού ήχου θα τρέξουν προς το "Asleep In The Deep" με το έντονο 70's prog feeling και τις φωνητικές μελωδίες του Dailor, που αναδεικνύεται σε ακρογωνιαίος λίθος ακόμη και στο τραγούδι, αν και την παράσταση ίσως κλέβει το ρεφρέν του Hinds που σκούζει "I'm on fire... and I can't get you out of my mind". Εντάξει, ξέρουμε ότι στα live η φωνή του δεν την παλεύει, αλλά στο στούντιο που όλα γίνονται, δουλεύει ρολόι και δίνει αυτή την πρίμα, ένρινη χροιά που έχει γίνει σχεδόν σήμα κατατεθέν της μπάντας. Γενικά το άλμπουμ στηρίζεται κατά πολύ στις φωνητικές γραμμές των Sanders, Dailor και Hinds, οι οποίες τα καταφέρνουν εξαιρετικά, με πιο εντυπωσιακή εξέλιξη αυτήν του Dailor. Πάντα στοιχειωτική η αντίστοιχη του Sanders, κρατάει ακόμα την παλιά αύρα του συγκροτήματος. Στο "Ember City" γίνονται πιο thrash, με το progressive (όπως το ορίζουν οι ίδιοι) να παραμένει το κύριο συστατικό όλου του δίσκου. Προσωπικά κρίνω εξαιρετική την κίνηση να τραγουδήσουν το κλείσιμο του "Aunt Lisa" οι κυρίες από το συγκρότημα των Coathangers και να ακουστούν πιο περιεργοί, ως οφείλουν στο όνομα που έχουν φτιάξει.

Ο ήχος κρατιέται λίγο μακριά από το sludge, όπως ακριβώς έκαναν με τους δυο προηγούμενους δίσκους, χωρίς όμως να το παραγκωνίζουν εντελώς. Εκτός του "High Road", υπάρχουν αρκετές στιγμές που τα πράγματα γυρνάνε κι αλλάζουν χρώμα, γίνονται πιο βαριά και βρώμικα και σκέφτεσαι «τώρα θα το γυρίζουν σε καφρίλα», αλλά αυτές οι εποχές έχουν παρέλθει. Δεν είναι απαραίτητα κακό αυτό. Καταπληκτικές γέφυρες θα βρείτε παντού. Από το βαρύ groovy sludge πέρασμα του "Halloween" που προσφέρεται για ακατάπαυστο χτύπημα, μέχρι τα μελωδικότατα σόλο, όλα έχουν φτιαχτεί ώστε να μην πλήξει ούτε ο πιο προκατειλημμένος. Καλά, OK, αυτός μπορεί και να πλήξει.

Όπως υποδηλώνει και ο τίτλος, το φως ως αποτέλεσμα του ήλιου κατακλύζει το “OM’RTS”. Όλα τα κομμάτια διακατέχονται από μια ψυχροσύνθεση μακριά από την μαυρίλα και το φορτισμένο κλίμα των δυο προηγούμενων δίσκων που είχαν αφιερωθεί σε χαμένα αγαπημένα τους πρόσωπα. Η μόνη σκοτεινή εξαίρεση φέτος γίνεται στο κλείσιμο με το “Diamond In The Witch House” με τον τεράστιο Scott Kelly των Neurosis στην πέμπτη (!) guest εμφάνιση σε τραγούδι των Mastodon. Αυτή την φορά συμμετέχει ακόμη περισσότερο, τόσο στιχουργικά, όσο και φωνητικά, στην πιο «μαύρη» σύνθεση του δίσκου. Οι Neurosis φαίνονται ξανά πόσο επηρέασαν ακόμη και αυτό το συγκρότημα που γιγαντώθηκε όσο κανένα άλλο τα τελευταία δέκα χρόνια. Αργό, βαρύ, σκοτεινό και η τραχιά φωνή του Kelly να σκούζει στο μεγαλύτερο μέρος για την προσωπική κάθαρσή του, μέσα από έξοχα δομημένους στίχους και συγκλονιστική ερμηνεία.

“I’m standing deep in these waters... Bleeding free and bent to drag us onto the new visions”

Για να είμαστε αντικειμενικοί λοιπόν (λέμε τώρα) θα πρέπει να πω άλλη μια φορά ότι είμαι μεγάλος οπαδός του συγκροτήματος. Έτυχε τα γούστα μου να συμπίπτουν κάθε χρονιά με την πρόοδο και τις αλλαγές που έκαναν οι Mastodon δίσκο με δίσκο. Τυχαίνει να γουστάρω και τους πειραματισμούς που έχουν επιχειρήσει. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Εδώ είναι κι αυτοί τρελοί οπαδοί του Star Wars. Τι άλλο να πω;

Το “Once More ‘Round The Sun” εν τέλει θα ήταν δίσκος για τον οποίο θα παραμιλάγαμε, αν δεν είχαν προηγηθεί οι άλλοι πέντε που ξεβούλωσαν πολλά αυτιά. Δεν πιάνει νέες κορυφές όπως επίσης έκαναν πέντε φορές τώρα, αλλά στέκεται πάνω σε αυτές και τις διατηρεί.

ΥΓ Εξαιρετικό και το νέο artwork από τον Skinner, του οποίου το εξώφυλλο αποτελεί μόνο το ένα τέταρτο του συνολικού έργου που έφτιαξε για τον δίσκο.

Κείμενο: Βασίλης Μπακογιάννης